

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Z. X.**, zastoupeného Mgr. Petrem Fouskem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 83, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. května 2013, č. j. CPR-4667-2/ČJ-2013-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. října 2013, č. j. 10 A 70/2013 - 44,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Fouskovi, advokátu, se sídlem Masarykovo náměstí 83, 294 21 Bělá pod Bezdězem, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Žalobce je státním příslušníkem Čínské lidové republiky. Do České republiky přicestoval v roce 1996 za účelem podnikání. Po uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z území neodcestoval a pobýval zde neoprávněně. Správní orgány proto vydaly celkem dvě rozhodnutí o vyhoštění, která žalobci zakazovala vstup na území po dobu pěti, resp. tří let (č. j. SCPP-1109/PH-OPK3-SV-2007 ze dne 13. února 2008, č. j. KRPS-88938/ČJ-2012-010022 ze dne 12. března 2012). Tato rozhodnutí žalobce nerespektoval a po nabytí právní moci daných rozhodnutí na území České republiky nadále pobýval.

[2] Dne 7. února 2013 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie, která zjistila, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Hlídka cizinecké policie žalobce zajistila a eskortovala. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie jihočeského kraje, odbor cizinecké policie oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový orgán“) následně se žalobcem zahájila správní řízení ve věci správního vyhoštění.

[3] V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 8. února 2013 č. j. KRPC-17908-22/ČJ-2013-020023 žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné závazky a nemá žádné příbuzné. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, resp. by ji měl v péči. Nepožadoval vyrozumět o svém zajištění žádnou osobu zdržující se na území České republiky.

[4] Rozhodnutím prvostupňového orgánu č. j. KRPC-17908-26/ČJ-2013-020023 ze dne 8. února 2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 let. Správní orgán vzal za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně v době po skončení platnosti doby stanovené k vycestování i přesto, že mu bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 9. května 2013 č. j. CPR-4667-2/ČJ-2013-930310-V234 zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Dle odvolacího orgánu bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a v souladu s právními předpisy. Žalobce nerespektoval již vydaná rozhodnutí o vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, mařil výkon správních rozhodnutí a pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Odvolací orgán přezkoumal, zda uvedené rozhodnutí rozhodnutím nezasáhne do soukromého a rodinného života, a v postupu prvostupňového orgánu neshledal pochybení.

[6] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil správní žalobou ze dne 20. května 2013. V doplnění žaloby ze dne 2. září 2013 žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyla zohledněna žalobcova špatná ekonomická situace, neboť z Číny odcestoval v roce 1996 a nemá v tomto státě žádné rodinné ani majetkové vazby. Dále uvedl, že má v České republice vážnou známost, se kterou uvažuje o založení rodiny. Jako důkaz navrhl provedení výsledku své osoby. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) podanou žalobu zamítl rozsudkem ze dne 4. října 2013 č. j. 10 A 70/2013-44.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhal zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 4. října 2013 č. j. 10 A 70/2013-44 (dále jen „napadený rozsudek“). Stěžovatel namítal, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku týkající se jeho ekonomických a rodinných poměrů v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2005 č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS. V kasační stížnosti stěžovatel dále namítal, že krajský soud zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 49/2010-99 ze dne 27. října 2010, neboť nevypořádal tvrzení, že na území České republiky má vážnou známost,

se kterou uvažuje o založení rodiny, a neprovedl důkaz výsledkem účastníka, aniž by svůj postup náležitě odůvodnil.

[8] Žalovaná přípisem ze dne 18. prosince 2013 plně odkázala na napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, se kterým se plně ztotožnila. Vzhledem ke skutečnosti, že vyjádření žalované nepřineslo žádné nové argumenty, Nejvyšší správní soud je již nezasílal stěžovateli na vědomí.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které byly uplatněny v kasační stížnosti. Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel podal kasační stížnost pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pod tento důvod spadají obě stěžovatelem uplatněné námitky. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nezabýval žalobní námitkou ve vztahu k ekonomickým a rodinným poměrům stěžovatele (resp. tvrzením o existenci „vážné známosti, se kterou stěžovatel plánoval založit rodinu“) a že opomněl provést výslech stěžovatele a tento postup neodůvodnil.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. I když se tedy na řízení o správním vyhoštění zásadně vztahuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jsou možnosti správních orgánů zjišťovat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců značně omezené. Správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži účastníka. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 7/2011-48 ze dne 7. dubna 2011, publ. pod č. Sb. NSS 2412/2011, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na <http://www.nssoud.cz>).

[12] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že účelem řízení před krajským soudem je v kontextu § 65 s. ř. s. přezkum správních rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud přezkum provádí v tzv. plné jurisdikci. Při svém rozhodování není „omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrání či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného

rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. března 2007 č. j. 1 As 32/2006-99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). Na straně druhé však nelze připustit, aby účastník řízení určité skutečnosti zcela svévolně a leckdy jen účelově uplatňoval až v rámci soudní kontroly správního rozhodování; pro uplatnění skutkových novot ve správním soudnictví musí být dány vždy vážné důvody na straně žalobce – v opačném případě nemusí být správním soudem akceptovány (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. června 2011 č. j. 2 As 78/2010-49).

[13] Pokud jde o námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, takové námitky by mohly být důvodné, pokud by krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu opomenul přezkoumat byt' jen jednu ze žalobních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 73/2007-111 ze dne 8. prosince 2009 či stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2005 č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb.).

[14] Z předložených správních spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádá skutková tvrzení v kontextu nepřiměřeného zásahu do svého soukromého života či ve vztahu k ekonomickým důvodům ve správním řízení neuplatnil a tyto skutečnosti ze správních spisů ani nevyplývaly. Relevantní tvrzení nezazněla ani v žalobě ze dne 20. května 2013. Až v doplnění žaloby ze dne 2. září 2013 stěžovatel poprvé argumentoval porušením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Bez další konkretizace uvedl, že má vážnou známost, s níž zvažuje založení rodiny. V současné době je v České republice bez prostředků a je odkázán na pomoc přátel a známých, které má jedině v České republice. V případě nuceného návratu do Číny by byl odkázán k životu na ulici. Stěžovatel navrhl prokázat tyto skutečnosti svým výslechem.

[15] Stěžovatel přitom měl možnost v průběhu celého správního řízení uplatnit relevantní skutková tvrzení odůvodňující aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to kdykoli prostřednictvím svých podání vůči správním orgánům či ve vyjádření účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění, o němž byl sepsán protokol ze dne 8. února 2013. Dané možnosti stěžovatel v průběhu správního řízení nevyužil; naopak tvrdil, že žádné relevantní soukromé či rodinné vazby nemá. Nově uplatněná tvrzení stěžovatel v řízení před krajským soudem dále nekonkretizoval a nerozvedl, naopak na základě výzvy ze dne 25. července 2013 svou pasivitou projevil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Kromě svého výslechu nenavrhl provedení žádných jiných důkazů, například v podobě výslechu svědků jako třetích osob. Nadto si stěžovatel relevance skutkových tvrzení ve vztahu k překážkám vyhoštění dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců musel být vědom již ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí je v pořadí již třetím rozhodnutím o správním vyhoštění vydaným ve vztahu k jeho osobě.

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že stěžovatele tížilo břemeno tvrzení k prokázání intenzity rodinných a soukromých vazeb, a v této souvislosti zdůraznil, že v průběhu správního řízení stěžovatel tvrdil, že soukromé vazby ani rodinné vztahy na území České republiky nemá. Bylo přitom na stěžovateli, aby ve správním řízení uplatnil relevantní tvrzení, jež by bránila jeho vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého života. Proto krajský soud neshledal, že by vazby stěžovatele na území České republiky byly natolik intenzivní, že by rozhodnutím o vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života. Krajský soud také vysvětlil, proč nezohlednil námitku ekonomických překážek na straně stěžovatele; nelze automaticky předpokládat, že na území České republiky bude mít stěžovatel stálou práci a disponovat finančními prostředky. Za této situace krajský soud správně uzavřel, že skutkový stav byl v řízení zjištěn dostatečně (srov. č. l. 50-51 správního spisu) a stěžovatel existenci dostatečně trvalé a hluboké soukromé vazby ve smyslu § 119a odst. 2

zákona o pobytu cizinců neprokázal. Z uvedené argumentace tedy lze bezpochyby seznat, proč krajský soud nepovažoval námitku stěžovatele o existenci skutečností soukromé a ekonomické povahy ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za důvodnou, nejde tedy o opomenutou žalobní námitku. Uvedená námitka byla dostatečně srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vypořádána (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 28/2004-41 ze dne 28. dubna 2004, srov. též odst. 29 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ruiz Torija proti Španělsku ze dne 9. prosince 1994, stížnost č. 18390/91).

[17] Stěžovatel v této souvislosti dále namítá, že krajský soud nepřihlédl k nově uplatněným tvrzením stěžovatele ve vztahu k existenci „vážné známosti“ a přátel na území České republiky.

[18] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud sám rozhodne, ke kterým z uplatněných tvrzení přihlédne a které z navržených důkazů provede. Neprovedení navržených důkazů je však spojeno s povinností takový postup odůvodnit, jinak soud své rozhodnutí zatíží vadou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS).

[19] Ve své žalobě stěžovatel navrhl jako důkazní prostředek výslech účastníka. Avšak tento důkazní prostředek, jak jej *de lege lata* upravuje § 131 o. s. ř. (aplikovaný na základě § 64 s. ř. s.), má v řízení před soudem omezené uplatnění. K jeho povaze se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 182/02 ze dne 11. listopadu 2003 (N 130/31 SbNU 165; rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>). Ústavní soud uvedl, že „je samozřejmě třeba důsledně odlišovat důkaz výslechem účastníka od tvrzení účastníka a jeho přednesu při jednání. Důkaz výslechem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony. Neprovedení důkazu výslechem účastníka tedy bez dalšího neznamená porušení čl. 38 odst. 2 Listiny.“

[20] Nejvyšší správní soud připouští, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku výslovně nezmínil stěžovatelův návrh na provedení důkazu svým výslechem a neuvedl samozřejmě se nabízející větu, že takový důkaz by byl zcela nadbytečný a že důkazní návrh sám byl vágní, účelový a rozporný s povahou a účelem účastnického výslechu. Uvedená vada odůvodnění rozsudku krajského soudu však nemá žádný vliv na jeho zákonnost. Odůvodnění rozsudku krajského soudu tvoří souvislý myšlenkový celek a z jeho celkového kontextu lze bezpochyby seznat, že krajský soud výslech účastníka neprovedl, protože skutkový stav považoval za spolehlivě zjištěný. Důkaz výslechem účastníka žádné nové skutečnosti rozhodně pro hodnocení soudu přinést nemohl. Tvrzení o „vážné“ známosti se objevilo až v řízení před soudem – v řízení před správním orgánem a dokonce ani v původní verzi žaloby stěžovatel nic takového nenaznačoval. Krom toho šlo o tvrzení zcela nekonkrétní a stěžovateli nic nebránilo toto své tvrzení v doplnění žaloby rozvést a podepřít ho důkazním návrhem na výslech svědka – oné „vážné známosti“. Jak bylo uvedeno výše s odkazem na náleze Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 182/02, důkaz výslechem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony. Opomenutí krajského soudu tedy nedosahuje intenzity tzv. opomenutého důkazu ve smyslu judikatury Ústavního soudu a nemůže být ani ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 49/2010-99 ze dne 27. října 2010 považováno za vadu, kterou nelze odstranit provedeným výkladem (v dané věci šlo totiž o plnohodnotné důkazní návrhy, nikoli o účelově vznesený návrh na účastnický výslech). Pokud by snad uvedené opomenutí mělo být důvodem pro kasační zásah Nejvyššího správního soudu, bylo by takový postup možné bezpochyby

označit za přepjatý formalismus, neboť důsledkem by byl sice nový rozsudek krajského soudu, jinak však obsahově identický, lišící se od přezkoumávaného pouze vylepšením odůvodnění o výše uvedenou samozřejmou větu.

IV.

Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel další argumentaci ve vztahu k ostatním kasačním důvodům neuplatnil, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost vyhodnotil ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle obsahu spisu jí však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí nebyla jejich náhrada přiznána.

[23] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 70/2013-22 ze dne 8. července 2013 ustanoven zástupce pro řízení Mgr. Petr Fousek, advokát. Podle § 35 odst. 8 části věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Přípisem ze dne 2. prosince 2013 požádal ustanovený advokát o náhradu nákladů právního zastoupení, které mu vznikly v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[24] Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně podání blanketní kasační stížnosti ze dne 18. října 2013 a následného doplnění ze dne 2. prosince 2013) ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon. Ustanovený zástupce uvedl, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud tedy přiznal zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhrady hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč, jež mu bude vyplacena v přiměřené měsíční lhůtě na jím uvedený účet (č. l. 8).

[25] Ustanovený zástupce uplatnil ještě dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (první porada s klientem ze dne 26. srpna 2013 včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby [studium spisu dne 25. července 2013], je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem) a podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (doplnění správní žaloby ze dne 2. září 2013). Právní zástupce dále požadoval náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 advokátního tarifu v souvislosti se studiem soudního spisu v sídle Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 25. července 2013 a v souvislosti s uskutečněnou první poradou s klientem dne 26. srpna 2013. Tyto úkony však byly učiněny v řízení o žalobě před krajským soudem. Podle § 61 s. ř. s. aplikovaného na základě § 120 rozhodne Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým se kasační stížnost zamítá, pouze o nákladech řízení, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (srov. *a contrario* § 110 odst. 3 s. ř. s.). K rozhodnutí o odměně za zastupování a náhradách hotových výdajů vzniklých v souvislosti s řízením o žalobě je proto příslušný Krajský soud v Českých Budějovicích (§ 61 s. ř. s. ve spojení s § 151 odst. 5 o s. ř. aplikovaného na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu